

РЕШЕНИЕ

№ 339

гр. София , 08.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 9-ТИ ТЪРГОВСКИ в закрито заседание на осми юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Людмила Цолова
Членове: Светла Т. Станимирова
Женя Димитрова

като разгледа докладваното от Людмила Цолова Въззивно търговско дело № 20211001000302 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.25 ал.4 изр.2 ЗТРРЮЛНЦ.

Образувано е по въззивна жалба на А.К. Р., в качеството му на избран за председател на Сдружение с нестопанска цел „Македонски клуб за етническа толерантност в Р България“ срещу решение №8/01.02.2021г. по т.д.№199/20г. по описа на Благоевградски окръжен съд, с което е потвърден отказ №20201116160243/17.11.2020г. на Агенция по вписванията към ТРРЮЛНЦ за вписване на първоначална регистрация на сдружението.

В жалбата се твърди неправилност на решението на съда, като се излагат доводи срещу изложените в него мотиви. Въззивникът счита, че съдът е изложил мотиви относно цели на сдружението, които последното не си е поставяло; че в останалата част от мотивите си съдът е тълкувал превратно и тенденциозно закона и целите на сдружението, а съображенията му са насочени срещу правата и интересите на гражданите на Република България, заради тяхното македонско самосъзнание и самоопределение, което

е в нарушение на чл.11 ал.1 ЕКЗПЧОС. Счита за неправилни изводите на съда за противоречие на целите на сдружението с чл.44 ал.2 от Конституцията на Република България, а отказът му, основан на тях, намира за продиктуван от водена от държавата политика срещу правата на македонското малцинство в България. Твърди, че поставените от сдружението цели не само не застрашават обществения ред в страната, както е приел необосновано съдът, но са насочени към зачитане равенството на българските граждани, запазването на мира и добросъседските отношения и популяризиране на идеите за етническа толерантност. Сочи се във въззивната жалба като допълнителен аргумент за неправилност на съдебния акт и незачитането от съда на приложеното към заявлението решение на ЕСПЧ от 28.05.2020г., с което се приема, че предходно постановен отказ за регистрация на сдружението представлява ограничение на правото на членовете му на свобода на сдружаване, водещо до нарушение на чл.11 от Конвенцията. По тези съображения въззивникът е поискал САС да отмени обжалваното решение и да укаже на Агенцията по вписванията на извърши исканото вписване.

Въззивната жалба е допустима, тъй като е депозирана в законоустановения срок от легитимирано лице, имащо право и интерес от обжалване и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Софийски апелативен съд, след като обсъди доводите на въззивника и провери правилността на решението на Благоевградски окръжен съд, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По подадено от А. Р., в качеството му на избран за председател на СНЦ "Македонски клуб за етническа толерантност в Р България", заявление за вписване на сдружението в ТРРЮЛНЦ, Агенция по вписванията е постановила отказ №20201116160243/17.11.2020г., който е обжалван пред Благоевградски окръжен съд. Последният, сезиран с жалба от заявителя, е постановил атакуваното решение, с което е потвърдил отказа на длъжностното лице. Решението е мотивирано със съображения, че начинът, по който са формулирани, смисълът, в който са употребени и вложеното съдържание в дефинираните цели на сдружението разкриват несъответствие с поставените от законодателя изисквания за дейност в частна полза по смисъла на чл.2 ал.1 ЗЮЛНЦ. Посочено е, че приетите с Устава на сдружението цели

категорично влизат в нарушаване на забраната, въведена с разпоредбата на чл.44 ал.2 от Конституцията на РБ, доколкото предвиждат извършването на дейност, насочена срещу суверенитета, териториалната цялост на страната и единството на нацията . Така предвиденият в Устава признак, по който да се осъществява целената защита на права и интереси - на македонците, репресирани по време на комунистическия режим, но заради своето македонско самосъзнание и самоопределяне и защита на човешките и малцинствени права на македонците и други етнически малцинства в България, според съда, създава възможност за разпалване на национална вражда на етническа основа в нарушение на принципа за равенство на гражданите в РБългария. От друга страна съдът приема, че предвиденото в устава относно членството в сдружението – на лица, репресирани заради своето македонско самосъзнание и самоопределение, предпоставя сдружаването на етнически принцип, а упражняването на правото на учредителите на сружаване при предвидените в Устава условия би могло да доведе до нарушаване правата и законните интереси на останалите български граждани, несподелящи целите на сдружението и средствата за тяхното постигане, декларирани в устройствения му акт. Посочено е, че целта „защита на човешките и малцинствени права на македонците и другите етнически малцинства в България“ пряко застрашава единството на нацията в противовес със забраната на чл.44 ал.2 от Конституцията на РБ, доколкото и в България не съществува македонско етническо малцинство по смисъла на дефиницията в Препоръка 1134 от 1990г. на ПАСЕ, като обособена и утвърдена на територията на страната група от хора, чиито членове са граждани на държавата и притежават отличителна религиозна, езикова, културна или друга характеристика, различаваща ги от мнозинството от населението.

Софийски апелативен съд по реда на чл.269 изр.1 от ГПК, намира постановеното решение за валидно и допустимо. Подадената срещу него жалба е неоснователна. Настоящият състав споделя изцяло изложените от Благоевградски окръжен съд мотиви , въз основа на които е потвърдил постановения от Агенция по вписванията отказ за вписване на сдружението и към които препраща с оглед предоставената ѝ от чл.272 от ГПК процесуална възможност.

Неоснователни са наведените в жалбата доводи срещу законосъобразността на решението на окръжния съд. При осъществяването на вменената му от закона функция по контрол за законосъобразност на отказа на Агенция по вписванията да извърши исканата регистрация на сдружение с нестопанска цел съдът е длъжен да осъществи преценка на съдържанието на Устава му, без да се ограничава формално до вписаните в него цели и средства за постигането им, доколкото само по този начин би била разкрита действителната воля на учредителите, която не следва да противоречи на закона. В този смисъл съобразяването от страна на окръжния съд на клаузата на чл.1 ал.1 изр.4 от Устава на сдружението, визираща право на членство на „граждани на Република България, репресирани заради своето македонско самосъзнание и самоопределение“ в контекста на приетите с чл.2 цели и средства, не представлява дейност по излагане на мотиви относно непоставени от сдружението цели, както се твърди във въззивната жалба.

Съдържанието на посочената клауза на чл.1, ведно с използваните в чл.2, касаещ целите на сдружението и средствата за постигането им изрази - „защита на човешките и малцинствените права на македонците и други етнически малцинства в България“ /ал.1 т.4/, „историческата истина за македонския въпрос“, „работата за неговото решаване“ “/ал.2 т.1/, „работи за защита на правата на македонците, както и за справедливост и своевременно решаване на въпросите по възмездяването на бежанците и техните наследници за изоставеното и отнето имущество по родните им места“ /ал.2 т.3/, „миналото на македонския народ“, „революционните борби на македонците“ /ал.2 т.4/, „съдбата на репресирани македонци в България“ /ал.2 т.12/, „проблемите на репресираните македонци и на македонското етническо малцинство“ /чл.4 ал.2/ - създават внушението за наличие на лишен от права или с накърнени такива малцинствен македонски етнос на територията на Република България, противостоящ на останалата част от българските граждани и репресиран от държавата. Такъв обективно не съществува като обособена и утвърдена група от хора, притежаващи религиозна, езикова, културна или друга характеристика, отличаваща ги от останалата част от населението на страната. При тези обстоятелства учредяването на сдружение с посочените в учредителния му акт цели и средства, по същество преследва изкуствено създаване, налагане и афиширане на идеята за наличие сред

определена част от българското население на етническо самосъзнание, различно от националното, без такова да е формирано по исторически път, чиито права, въпреки прокламираното в чл.6 от Конституцията на Република България равенство на всички български граждани, се нуждаят от специална защита. Това характеризира преследваните с учредяването на сдружението цели като такива, насочени към разделение на нацията и създаващи предпоставки за етническо противопоставяне, застрашаващо и териториалната цялост на страната, което е в противовес със забраната, наложена с чл.44 ал.2 и с принципа, залегнал в чл.2 ал.2 от Конституцията на Република България.

От друга страна съдържанието на учредителния акт навежда на цели на сдружението, които имат политически характер и касае дейност с идейна насоченост по формиране, налагане и утвърждаване на определена група от хора като обособен етнос със свои интереси, място и роля в българското общество, разграничаващо се от останалата част от него. Подобни цели и дейност, които независимо че не включват такива по участие във властта, касаят глобални политически въпроси на държавата и са присъщи за сдруженията със специална политическа цел, каквото е политическата партия, за учредяването и съществуването на която е предвиден отделен законов ред. Поради това учредяването на сдружението като такова с нестопанска цел по реда на ЗЮЛНЦ противоречи и на ограничението на чл.12 ал.2 от Конституцията на Република България.

Доколкото по отношение на правото на сдружаване на заявителя в случая са приложими посочените по-горе и предвидени в закона ограничения, налице са предпоставките за позоваване на изключенията, предвидени в ал.2 на чл.11 от Конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, както и в чл.22 ал.2 от Международния пакт за граждански и политически права /ратифициран от и в сила за България от 1976г./, които позволяват на органа по регистрацията да откаже да впише в регистъра сдружението, респ. на съда - да приеме този отказ за законосъобразен. Решението на ЕСПЧ, от което заявителят черпи аргументи за основателност на искането си и което представя със заявлението си пред длъжностното лице по регистрацията, не е ангажирано като годно доказателство, удостоверяващо релевантни за случая факти. Същото е представено в неофициален превод, чиято достоверност не

може да бъде проверена в регистърното производство със способите на исковото такова. Дори да се приеме за годно доказателствено средство, то не е обуславящо за изхода по заявление за регистрация №20201116160243/17.11.2020г., тъй като касае обстоятелства във връзка с постановен през 2013г. отказ за вписване на сдружение с подобно наименование и устав.

Предвид съвпадането на крайните изводи на двете инстанции, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран,Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №8/01.02.2021г. по т.д.№199/20г. по описа на Благоевградски окръжен съд, с което е потвърден отказ №20201116160243/17.11.2020г. на Агенция по вписванията към ТРРЮЛНЦ за вписване на първоначална регистрация на Сдружение с нестопанска цел „Македонски клуб за етническа толерантност в Р България“.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____